

Arrest

nr. 289 415 van 26 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE PAUW
Antwerpsesteenweg 16-18
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 mei 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023, om 11 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE PAUW, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verweerder stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende.

1.2. Op 19 april 2023 verzocht verweerder de Nederlandse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.3. De Nederlandse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 1 mei 2023 en verwezen hierbij naar artikel 18.1.d. van de verordening nr. 604/2013.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 9 mei 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 11 mei 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam: [U.E.]

voornaam: [J.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [U.E.J.], verder de betrokkene, die staatsburger van Nigeria verklaart te zijn, diende op 31.03.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Italië op 22.11.2016 en in Nederland op 01.10.2019.

De betrokkene werd gehoord op 04.04.2023. Hij verklaart dat hij ongehuwd is maar een in Nederland verblijvende partner heeft. Hij stelt verder dat hij geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. De betrokkene stelt dat hij Nigeria op 10.08.2016 verliet en via Niger naar Libië reisde. Eind augustus 2016 verliet hij Libië per boot en kwam hij vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Hij vroeg internationale bescherming, maar zag zijn verzoek in september 2019 afgewezen. De betrokkene verliet Italië en trok naar Nederland waar hij eveneens internationale bescherming vroeg. Ook dit verzoek werd afgewezen en de betrokkene kwam op 29.03.2023 van Nederland naar België.

Op 20.04.2023 werden de Italiaanse en Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Italië wees ons verzoek af en deelde mee dat het impliciet had ingestemd met de terugname van de betrokkene maar dat de betrokkene niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn werd overgedragen.

De Nederlandse instanties stemden 01.05.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 ("Ghezelbash") stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Italië en Nederland. Nederland verkreeg een akkoord tot terugname van Italië maar droeg de betrokkene niet over en werd met toepassing van artikel 29(2) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

De betrokkene kwam vanuit Nederland naar België, verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Nederlandse instanties erkenden ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Nederland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het

kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Nederland is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Nederlandse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Nederland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat hij in al de landen waar hij was werd gekwetst. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat hij in Nederland vanwege zijn geaardheid constant werd lastig gevallen door andere Nigerianen. De medewerkers van de opvangcentra, waar hij verbleef, zouden hen hebben laten begaan.

Hieromtrent merken we op dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Nederlandse instanties. Dat deze de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet kunnen of zouden willen helpen wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt. Nederland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich

zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De nood aan internationale bescherming werd reeds door de Nederlandse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het niet langer verlenen van verblijfsrecht en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Nederland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Nederlandse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Nederland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden opgeworpen dat een overdracht aan Nederland “indirect refoulement” betekent wensen we te benadrukken dat de landen die partij zijn bij het “Dublin-acquis conform het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt, worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Middels het akkoord van 01.05.2023 hebben de Nederlandse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Nederland. De betrokkene zal na overdracht in Nederland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanbrengen.

In een recente update van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Anna Chatelion Counet, Angelina van Kampen, Arno Pinxter, e.a. ; "Asylum Information Database - Country Report : Netherlands – 2022 update", laatste update op 12.04.2023, <https://asylumineurope.org/reports/country/netherlands/>, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Nederland worden overgedragen, de standaardprocedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen (pagina 54, "If an asylum seeker is transferred to the Netherlands under the Dublin Regulation, the Dutch authorities are responsible for examining the asylum request and will follow the standard asylum procedure"). Als de overgedragen persoon besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Nederland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek op uitzondering van verzoeken die als impliciet ingetrokken werden beschouwd (pagina 54 : "In the case of a "take back" (terugname) procedure where the asylum seeker has previously lodged an application in the Netherlands, the asylum seeker may file a new request if there are new circumstances. This is dealt with as a subsequent application, with the exception of previous applications that were implicitly withdrawn").

Verzoekers hebben in elke fase recht op kosteloze rechtsbijstand (pagina 38).

De betrokkene verbleef naar eigen zeggen in verschillende Nederlandse opvangcentra. Het Nederlandse opvangnetwerk telt heden 170 opvangcentra wat goed is voor een capaciteit van 48.840 plaatsen. Het AIDA-rapport meldt dat er doorheen het jaar 2022 sprake was van onvoldoende opvangcapaciteit en dat tijdelijke opvanglocaties niet altijd beantwoordden aan de standaarden (pagina's 13 en 108). Hieromtrent merken we op dat het rapport tevens meldt dat de Nederlandse instanties overgingen tot de creatie van bijkomende opvangcapaciteit. Dat deze locaties in het geheel niet aan de standaarden zouden beantwoorden wordt niet aannemelijk gemaakt.

De betrokkene maakt gewag van gezondheidsproblemen. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Nederland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Nederlandse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming is in Nederland bij wet gewaarborgd

(cfr. Regeling Medische Zorg Asielzoekers, https://www.rmasielzoekers.nl/Portals/8/docs/20190121_RMA%202019_def.pdf?ver=2019-01-21-173057-357).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Nederland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkenen in hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming in Nederland niet de nodige zorgen zullen kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkenen aan Nederland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor een behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse instanties."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, die verzoeker ook op 11 mei 2023 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5, § 4, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot in het vasthouden in een welbepaalde plaats overeenstemming is met de wet.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Er kan in casu verwezen worden naar de beslissing van DVZ van 11 mei 2023 waarbij de beslissing tot overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat (Nederland) werd genomen. In deze beslissing wordt eveneens gesteld dat verzoeker dient te worden vastgehouden op een welbepaalde plaats (Merksplas), met het oog op de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (Nederland).

Verzoeker wil hierbij aangeven dat hij een grote vrees heeft om opnieuw het slachtoffer te worden van een slechte behandeling vanwege de overheid in Nederland. Zo brengt verzoeker Whatsappberichten aan van zijn vorige advocaat, waarbij bevestigd wordt dat de Nederlandse staat verzoeker onterecht heeft opgesloten en hij hierbij een schadevergoeding verkreeg. (STUK 6)

Eveneens brengt verzoeker stukken aan waaruit blijkt dat verzoeker in het opvangcentrum werd aangevallen door de andere bewoners omwille van zijn geaardheid. Verzoeker was meermaals het slachtoffer van gewelddaden van zijn medebewoners. Hij werd dan ook veelvuldig in elkaar geslagen. De medebewoners hielpen hem niet, noch de personeelsleden van de opvangcentra, noch de politie. (STUKKEN 2 en 3)

De agressievelingen werden, hoewel verzoeker zich steeds richtte tot de politiediensten, nooit gestraft. Verzoeker vreest dan ook dat hij wederom zal mishandeld worden.

Van deze gewelddaden valt niets terug te vinden in de bestreden beslissing. De aanval op verzoeker werd niet degelijk onderzocht. Er werd eenvoudigweg besloten dat verzoeker geen bewijzen aanbracht die zijn verhaal konden staven.

“De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat hij in al de landen waar hij was werd gekwetst. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat hij in Nederland vanwege zijn geaardheid constant werd lastig gevallen door andere Nigerianen. De medewerkers van de opvangcentra, waar hij verbleef, zouden hen hebben laten begaan.

Hieromtrent merken we op dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Nederlandse instanties. Dat deze de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet kunnen of zouden willen helpen wordt door de betrokkene niet aannemelijk gemaakt.”

De deugdelijkheid van zowel de formele als de materiële motieven, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidbeginsel, kunnen dan ook terecht in vraag gesteld worden.

Verzoeker dient dan ook een verzoekschrift in bij hoogdringendheid.

Daarnaast wil verzoeker duidelijk maken dat, net zoals aangegeven in de bestreden beslissing, ook Nederland kampt met een vluchtelingencrisis waardoor er te weinig opvangplaatsen voorzien kunnen worden. Zelfs als verzoeker een opvangplaats zou kunnen bemachtigen, zal hij wederom aan zijn lot overgelaten worden daar het dungestrekte personeel hem wederom zal negeren en de schendingen van zijn fysieke en psychische integriteit wederom zullen geschonden worden.”

Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Waar verzoeker aangeeft dat hij vreest slachtoffer te worden van een slechte behandeling in Nederland moet worden opgemerkt dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden en heeft gemotiveerd dat wanneer verzoeker vreest voor zijn persoonlijke veiligheid hij zich hiervoor tot de bevoegde Nederlandse instanties kan wenden. Verweerder heeft tevens geduid dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat de bevoegde instanties hem niet zouden willen of kunnen helpen. Verzoeker toont niet aan dat deze argumentatie incorrect is. De Raad dient in dit verband te benadrukken dat uit het feit dat verzoeker, nadat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, tijdelijk van zijn vrijheid zou zijn beroofd niet blijkt dat hij incorrect werd behandeld, laat staan dat hij werd onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen in Nederland.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift foto's van whatsappberichten op een telefoon. Er blijkt niet dat verzoeker deze foto's voor de bestreden beslissing werd genomen aan verweerder ter kennis bracht. Bijgevolg kan niet worden geoordeeld dat verweerder deze onterecht over het hoofd zag en niet zorgvuldig optrad. Daarnaast kan de Raad enkel vaststellen dat uit de foto's een conversatie via whatsapp blijkt tussen twee personen, zonder dat met zekerheid kan worden vastgesteld wie deze personen zijn en of de inhoud van deze berichten op verzoeker betrekking heeft. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat de whatsappberichten verzoeker betreffen – er wordt verwezen naar “John” –, dan nog moet worden gesteld dat hij hiermee niet aantoonde dat hij in Nederland ooit werd onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen en dat hij in dat land geen beroep kan doen op de autoriteiten om bescherming te krijgen. Uit deze berichten blijkt immers dat “John” in Nederland, via een advocaat, beroep zou hebben ingesteld bij een rechtscollege dat zou hebben geoordeeld dat een

schadevergoeding van vijfhonderd euro dient te worden betaald wegens een onrechtmatige tenuitvoerlegging van een bewarende maatregel gedurende vijf dagen. Een afschrift van deze rechterlijke uitspraak is er evenwel niet, waardoor niet kan worden vastgesteld of de whatsappberichten enige grond hebben. Het feit dat een vreemdeling een beroep kan doen op de rechterlijke macht toont bovendien slechts aan dat verweerder op correcte gronden stelde dat verzoeker zich tot de bevoegde Nederlandse autoriteiten kan wenden indien er een probleem opduikt.

Verzoeker betoogt verder dat hij meermaals door medebewoners in de opvangcentra waar hij verbleef werd geslagen en dat hij door niemand werd geholpen. Hij brengt foto's aan van een hand met een snijwonde en legt ook een op 16 december 2021 opgesteld proces-verbaal neer. Deze stukken laten de Raad toe vast te stellen dat verzoeker tussenkwam in een conflict tussen twee bewoners in het opvangcentrum waar hij verbleef en hierbij lichtgewond raakte, dat de politie werd gecontacteerd en deze de agressor meenam. Deze stukken laten niet toe te besluiten dat verzoeker veelvuldig in elkaar werd geslagen door andere vreemdelingen en dat de Nederlandse autoriteiten geen passende bescherming boden.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten die aantonen dat het door hem in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming werd beëindigd en een beroep bij de Nederlandse Raad van State werd afgewezen laat ook niet toe te oordelen dat verzoeker slecht werd behandeld en geen beroep kon doen op de bevoegde autoriteiten.

In zoverre verzoeker nog toelicht dat er in Nederland een vluchtelingen crisis is en er weinig opvangplaatsen zijn kan het volstaan te benadrukken dat verzoeker zelf verklaarde dat hij tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd opgevangen in verschillende centra. Tevens moet worden gesteld dat er geen bewijs voorligt dat tot het besluit leidt dat verzoeker in Nederland door het personeel van de opvangcentra zal worden genegeerd of dat hij in deze centra niet voldoende bescherming en ondersteuning zal krijgen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Gezien het voorgaande kan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

G. DE BOECK